

ΝΟΜΟΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΙΣΧΥΣ ΝΟΜΟΥ

Όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 533 παρ 1 και 535 παρ.1 ΚΠολΔ, σε περίπτωση νομοθετικής μεταβολής, το εφετείο κατά το πρώτο στάδιο της δίκης επί της εφέσεως, κατά το οποίο αποβλέπει αποκλειστικώς στον έλεγχο της κατά το χρόνο αυτό νομικής ορθότητας της αποφάσεως που έχει προσβληθεί με έφεση, εφαρμόζει το νόμο που ίσχυε κατά το χρόνο δημοσιεύσεως της πρωτόδικης αποφάσεως με μόνες εξαιρέσεις τις περιπτώσεις που ο νέος νόμος περιέχει ρητή διάταξη ότι καταλαμβάνει και τις σχέσεις που έχουν οριστικά κριθεί ή είναι πραγματικά ερμηνευτικός, οπότε θεωρείται σύγχρονος του ερμηνευομένου και στην περίπτωση κατά την οποία, συνεπεία παραδοχής κάποιου λόγου εφέσεως ως ουσιαστικά βασίμου, εξαφανίσει την εκκαλούμενη απόφαση και κρατήσει το ίδιο την υπόθεση δικάζει αυτήν στην ουσία, υποκαθιστάμενο στη θέση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, οπότε οφείλει, συμμορφούμενο προς τη γενική διάταξη του άρθρου 2 ΑΚ, να εφαρμόσει το νόμο που ισχύει κατά το χρόνο δημοσιεύσεως της δίκης του αποφάσεως, επί της ουσίας της υποθέσεως, ασχέτως αν αυτός έχει ή όχι αναδρομική δύναμη και η εφαρμογή του οδηγεί σε κρίση διαφορετική από εκείνη του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου **(ΑΠ 567/1996** ΑρχΝομ 1997/683), ΕΛΔ 1997/70 και 123.